

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 30. września 1911.

Treść: (№ 192 i 193.) 192. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia kilku bosniacko-hercegowińskich urzędów celnych do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego. — 193. Rozporządzenie, którym zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia z dnia 15. października 1902, dotyczącego sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych.

192.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. września 1911,

dotyczące upoważnienia kilku bosniacko-hercegowińskich urzędów celnych do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego.

Według uwiadomienia c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu w sprawach Bośni i Hercegowiny upoważniono bosniacko-hercegowińskie Urzędy celne poboczne w Vardište, Uvac i Rudo oraz Ekspozyturę urzędu celnego w Bośniackim Brodzie do stosowania skróconego (sumarycznego) postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym.

Meyer wlr.

193.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. września 1911,

którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, dotyczącego sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urzędach i zakładach państwowych.

Artykuł I.

Postanowienia §§ 4. i 8. rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, zostają

uchylone i zastąpione postanowieniami następującymi:

§ 1.

Okresy czasu, za które pobory służbowe należą się.

Zapłata dzienna (zarobek dzienny) należy się sługom pomocniczym z reguły tylko za te dni, w których istotnie służbę pełnili, tudzież za ustanowione dni spoczynku, przypadające na czas ich służby.

W czasie urlopu otrzymują słudzy pomocniczy pełne pobory, o ile zezwolenia na urlop nie uczyniono wyraźnie zawisłem od całkowitego lub częściowego wstrzymania poborów.

Także w czasie choroby, nieprzekraczającej okresu trzechdniowego, zatrzymują słudzy pomocniczy swe pełne pobory.

Za czas przerwy w służbie, spowodowanej odbywaniem ćwiczenia wojskowego lub ośmiotygodniowym kształceniem należących do rezerwy uzupełniającej, otrzymują ci słudzy pomocniczy, którzy w wykonaniu ciężącego na nich obowiązku ustawowego starają się o utrzymanie innej osoby, połowę zapłaty dziennej (zarobku dziennego).

Wśród okoliczności, zasługujących na uwzględnienie, można przyznać dobrodziejstwo to także innym sługom pomocniczym, na których nie ciąży taki obowiązek ustawowy.

Nadto należy w tych wypadkach, w których słudzy pomocniczy muszą dowodnie z powodu wybuchu chorób zakaźnych w ich rodzinie trzymać się zdala od urzędu według zarządzeń policyjno-zdro-

wołnych, pozostawić im pełną zapłatę dzienną (zarobek dzienny) aż do maksymalnego okresu trzechmiesięcznego.

Ulgi, o których mowa w ustępach poprzedzających (4., 5., i 6.), nie mają jednak zastosowania do tych sług pomocniczych, których przyjęto tylko na czas przemijającej potrzeby i którzy nie pozostają jeszcze w służbie przez miesiąc.

W wszystkich innych wypadkach niepełnienia służby przepada zapłata dzienna (zarobek dzienny), należna za odnośny okres czasu.

§ 2.

Wypowiedzenie.

Zarówno służbodawca jak i służbierca może w każdym czasie wypowiedzieć stosunek służbowy.

Termin wypowiedzenia wynosi: dla całkowicie zatrudnionego sługi pomocniczego 14 dni; dla służbodawcy:

- a) w ciągu pierwszych 5 lat służby całkowicie zatrudnionego sługi pomocniczego 14 dni,
- b) po ukończeniu 5. roku służby aż do ukończenia 10. roku służby 4 tygodnie,
- c) po nieprzerwanej 10 letniej służbie takiego sługi pomocniczego 6 tygodni.

Artykuł II.

Zmieniając §§ 10. do 16. rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 200, rozporządza się, co następuje:

A. Pobory zaopatrzenia sług pomocniczych.

§ 1.

1. Sługom pomocniczym, którzy utracili zdolność do zarabkowania w czasie trwania stosunku służbowego, przyzna się, jeżeli

- a) byli zatrudnieni co najmniej przez dziesięć lat przy władzach, urzędach i zakładach państwowych jako całkowicie zatrudnieni słudzy pomocniczy i
- b) nie spowodowali swej niezdolności do zarabkowania umyślnie albo przy popełnieniu zbrodni, na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21. września 1911 na czas niezdolności do zarabkowania pobory zaopatrzenia, przy których wymiarze należy wziąć za podstawę następujące kwoty normalne, odpowiadające zapłacie dziennej:

Przy zapłacie dziennej, wynoszącej										Kwota normalna
w Włochii		w miejscowościach								
		I.		II.		III.		IV.		
klasy dodatków aktywalnych										
K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	
3	60	3	40	3	20	3	—	3	—	900 K
3	80	3	60	3	40	3	20	3	20	950 K
4	—	3	80	3	60	3	40	3	40	1000 K

2. Dla tych sług pomocniczych, których zapłata dzienna różni się od powyższego wzoru, będzie podstawą kwota normalna dla tej zapłaty dziennej, objętej skalą, która w obrębie odnośnej klasy miejscowej zbliża się najwięcej do zapłaty rzeczywistej.

3. Jeżeli zapłata ta stoi właśnie w pośrodku między dwiema objętymi skalą stopami zapłaty dziennej w tej samej klasie miejscowej, wówczas rozstrzyga bezpośrednio wyższa zapłata dzienna według skali.

4. Jeżeli rzeczywista zapłata dzienna przewyższa kwotę maksymalną, wyznaczoną dla odnośnej klasy miejscowej, wówczas obowiązuje ta ostatnia kwota.

Jeżeli rzeczywista zapłata dzienna stoi poniżej kwoty minimalnej odnośnej klasy miejscowej, podanej w punkcie 1., lit. b, natenczas rozstrzyga ta kwota minimalna.

5. Pobory zaopatrzenia wynoszą po ukończeniu dziesięciu lat służby w charakterze sługi pomocniczego 40 procent, a za każdy dalszy rok 2 procent powyższych kwot normalnych tak, iż po ukończeniu 40 lat służby przypada jako pobór zaopatrzenia pełny wymiar odpowiedniej kwoty normalnej.

6. Przy obliczaniu czasu, rozstrzygającego pod względem oznaczenia stopy procentowej, liczy się ułamek ostatniego roku, przekraczający sześć miesięcy, za cały rok.

7. Obliczenie czasu służby celem ocenienia, czy zachodzi wspomniany w punkcie 1., lit. a, warunek przyznania poborów zaopatrzenia, przeprowadza się jednak według zasad, podanych w § 3. rozporządzenia z dnia 15. października 1902. Dz. u. p. Nr. 200.

Uwzględnienie innego czasu służby, przebytego w pewnej gałęzi służby państwowej (jako to w wojsku, żandarmeryi, straży skarbowej itd.), zależy w razie wniesienia przez sługę pomocniczego odnośnej prośby od orzeczenia właściwej władzy centralnej w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

§ 2.

Slugom pomocniczym, którzy ukończyli 60. rok życia, można na podstawie powołanego wyżej Najwyższego upoważnienia przyznać na ich prośbę pobory zaopatrzenia także bez wymaganego zresztą do wodu niezdolności do zarobkowania.

§ 3.

Pobory zaopatrzenia w tym samym wymiarze przyzna się dalej na zasadzie powołanego w § 1. Najwyższego upoważnienia tym slugom pomocniczym, którzy wystąpili z służby wskutek wypowiedzenia stosunku służbowego przez służbodawcę, przy istnieniu wymogów, podanych w § 1., punkt 1., lit. a i b, w razie zajścia niezdolności do zarobkowania na czas jej trwania, jeżeli utracą zdolność do zarobkowania w ciągu pięciu lat po rozwiązaniu stosunku służbowego albo jeżeli w chwili rozwiązania stosunku tego przekroczyli już 60. rok życia.

§ 4.

W przypadkach §§ 1. i 2. wypłacać się będzie pobory zaopatrzenia od dnia, następującego po wstrzymaniu zapłaty dziennej, a w przypadku § 3. od tego miesiąca, który nastąpi po należytem doniesieniu o niezdolności do zarobkowania, i to w ratach z góry; wstrzyma się zaś wypłatę z końcem tego miesiąca, w którym uprawniony do poboru umrze albo odzyska zdolność do zarobkowania lub w którym zajdzie okoliczność, uzasadniająca według powszechnie obowiązujących postanowień ustanie zaopatrzenia z strony państwa.

W czasie pobierania wsparcia dla chorych z ubezpieczenia, dokonanego przez państwo w myśl § 5. rozporządzenia z dnia 15. października 1902, Dz. u. p. Nr. 20, pozostaje wypłata poborów zaopatrzenia w zawieszeniu.

B. Pobory zaopatrzenia wdów po slugach pomocniczych.

§ 5.

Wdowie po sludze pomocniczym, który służył co najmniej dziesięć lat (§ 1.) przy władzach, urzędach lub zakładach państwowych w charakterze slugi pomocniczego całkowicie zatrudnionego i umarł w czasie trwania stosunku służbowego albo który według postanowień §§ 1. do 3. albo rzeczywiście otrzymywał pobory zaopatrzenia aż do swej śmierci albo byłby je pobierał w razie niezdolności do zarobkowania, przyzna się, o ile mąż w chwili zawie-

rania małżeństwa nie przekroczył jeszcze 60. roku życia, a małżeństwo przyszło do skutku przed ostatniem zatrudnieniem małżonka w charakterze całkowicie zatrudnionego slugi pomocniczego przy władzy państwowej (urzędzie, zakładzie) albo w czasie tegoż i nie zostało rozłączone z winy żony, na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21. września 1911 na czas trwania wdowieństwa pobory zaopatrzenia, wynoszące przy rzeczywistym czasie służby małżonka aż do 20 lat rocznie 300 K, a przy czasie służby, trwającej 20 lat lub więcej, rocznie 400 K.

Jeżeli mąż w czasie zawierania małżeństwa przekroczył już 60. rok życia, wówczas otrzyma wdowa pobory zaopatrzenia tylko wtedy, jeżeli małżeństwo trwało przez pełne cztery lata, względnie jeżeli w czasie trwania tegoż urodziła mężowi dziecko albo jeżeli w chwili śmierci męża znajdowała się dowodnie w stanie ciężarnym.

§ 6.

Ten pobór zaopatrzenia wypłacać się będzie wdowie od dnia, następującego po wstrzymaniu zapłaty dziennej (zarobku dziennego), względnie poborów zaopatrzenia męża, a jeżeli mąż nie otrzymywał poborów takich, od dnia, następującego po jego śmierci, i to w ratach miesięcznych z góry; wstrzyma się go zaś z końcem tego miesiąca, w którym wdowa umrze albo powtórnie wyjdzie za mąż lub w którym zajdzie okoliczność, pociągająca za sobą według obowiązujących powszechnie postanowień ustanie zaopatrzenia z strony państwa.

C. Pobory zaopatrzenia sierót po slugach pomocniczych.

§ 7.

Slubnym lub przez późniejsze małżeństwo uprawnionym dzieciami slugi pomocniczego, który służył co najmniej dziesięć lat (§ 1.) przy władzach, urzędach lub zakładach państwowych w charakterze slugi pomocniczego całkowicie zatrudnionego i umarł w czasie trwania stosunku służbowego albo który według postanowień §§ 1. do 3. albo rzeczywiście otrzymywał pobory zaopatrzenia aż do swej śmierci albo byłby je pobierał w razie niezdolności do zarobkowania, przyzna się, jeżeli małżeństwo, z którego dzieci te pochodzą lub przez które zostały uprawnione, przyszło do skutku przed ostatniem zatrudnieniem ich ojca w charakterze całkowicie zatrudnionego slugi pomocniczego przy władzy państwowej (urzędzie, zakładzie) albo w czasie tegoż, na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21. września 1911 pobory zaopatrzenia, które z reguły będą wymierzone dla jednej sieroty, niemającej ojca,

w kwocie 75 K rocznie, dla kilku niemających ojca sierót po służce pomocniczym razem w kwocie 150 K rocznie, dla sieroty bez ojca i matki w kwocie 150 K rocznie, a dla kilku sierót po służce pomocniczym, niemających ojca i matki, razem w kwocie 300 K rocznie.

Te pobory zaopatrzenia będzie się wypłacać począwszy od dnia, następującego po wstrzymaniu zapłaty dziennej (zarobku dziennego), względnie poborów zaopatrzenia zmarłego ojca lub zmarłej matki, a jeżeli ani jedno ani drugie z nich nie pobierało takich poborów, od dnia, następującego po dniu śmierci, w ratach miesięcznych, płatnych z góry i zatrzyma się je z reguły aż do ukończenia 16. roku życia.

§ 8.

Suma poborów zaopatrzenia, które będą przyznane wdowom i sierotom po służkach pomocniczych, nie powinna z reguły przekraczać poboru zaopatrzenia, pobieranego przez męża, względnie ojca.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. października 1911.

Wdowy i sieroty po tych służkach pomocniczych, które w czasie wejścia rozporządzenia niniejszego w moc obowiązującą pobierają już łaskawinę na podstawie Najwyższego upoważnienia z dnia 14. października 1902, będzie się traktować pod względem poborów zaopatrzenia według rozporządzenia tego przy analogicznem zastosowaniu postanowienia ograniczającego, przewidzianego w artykule II., § 8.

Gautsch wlr.

Stürgkh wlr.

Meyer wlr.

Zaleski wlr.

Widmann wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Wickenburg wlr.

Marek wlr.

Mataja wlr.

Röll wlr.